

227. Og Ungmøen gik i den udsprungne Lund.

(Af „Brylluppet paa Ulfsbjærg.“)

Moderato.

1. Og Ung-mø-en gik i den ud-sprungne Lund blandt

Ro-ser og dej-li-ge Blom-mer; der mød-te hun Sven-den i

Mor-ge-nens Stund, mens Lin-den sig sør-gen-de hæl-der!

2. Nu rejser jeg bort, Allerkæresten min,
fra Roser og dejlige Blommer,
men aldrig jeg glemmer den Jomfru favr og fin!
Ak, Linden sig sørgende hælder.
3. Og jeg bliver her, Allerkæresten min!
blandt Roser og dejlige Blommer,
men aldrig jeg bliver en andens end din,
saa sørgende Linden sig hælder.
4. Paa den fremmede Strand faldt den bolde Ungersvend
blandt Roser og dejlige Blommer;
i Klosteret beder den Ungmø for sin Ven,
mens Linden sig sørgende hælder.
5. Krist give de trende saa salig en Ro
blandt Roser og dejlige Blommer,
til Himmerigs Klokker dem kalde begge to,
mens Linden sig sørgende hælder.

H. P. Holst.